

Lord Ruster

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE SCHIJDODE PIANIST

N° 2668

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt

Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De schijndode pianist

HOOFDSTUK I.

DE CABARET-PIANIST

De grote zaal van het in de twintiger jaren uiterst moderne cabaret in de wijk Soho was die avond tot op de laatste plaats gevuld met een publiek dat uitsluitend bestond uit leden uit de goede kringen of die zich verbeeldden daartoe te behoren.

Want de toegangsprijs was hoog en als men eenmaal binnen was, hoefde men er niet op te rekenen, dat men met minder dan een paar pond sterling zou kunnen toekomen.

Volgens onze begrippen zou dit teater niet bepaald modern genoemd kunnen worden, maar toch gaf het iets weer uit de periode van de « Gay twenties ».

Direkt na het binnenkomen werd het oog getrokken naar de prachtige marmeren trappen, de druk bewerkte zoldering en de manier waarop de elektrische verlichting was aangebracht.

Links en rechts van de hall lag een groot restaurant, een bar en een eetzaal en men kon daar uitsluitend gerechten krijgen, die zelfs de meest verwenste gehemelten konden strelen en die waren klaar gemaakt door Italiaanse koks, die het ver hadden gebracht in de kunst van de gastronomie.

Ging men echter één van de monumentale trappen op, die naar een prachtige gaanderij voerden, zelf al bijna een

zaal, dan bereikte men de eigenlijke cabaretzaal.

Er was daar ongetwijfeld een magnifiek toneel, waarop zelfs grote stukken zouden kunnen worden opgevoerd, die veel decor en ruimte eisten en de toeschouwers zaten niet in rijen, maar konden plaats nemen aan kleine ronde tafeltjes, heerlijk achterover gezakt in gemakkelijke stoelen.

Ongeveer anderhalve meter boven de zaal bevonden zich de loges, zoals men die in gewone schouwburgen ook vindt, maar dan allemaal voorzien van een soort voorvertrekje, waarin een spiegel hing ten behoeve van de dames, en waar een bank en wat stoelen stonden, om er desnoods onder het stuk een gesprek te kunnen voeren, waarbij dan de zware fluwelen gordijnen werden dichtgetrokken, die het voorvertrekje van de eigenlijke loge scheidden.

En daarboven weer lag de ring «chambres séparées», die ook op een bijzondere manier waren ingericht.

Deze kamers, hiervan waren er ongeveer zestig, lagen naast elkaar in een hoefijzervorm en men kon vandaar de loges bereiken, die door gordijnen helemaal af te sluiten waren van de zaal, en van de daarachter gelegen kamers, waar men kon souperen en die onderling door hoge schotten weer van elkaar gescheiden waren.

Ook hier waren kamer en loge door een tweede stel gordijnen van elkaar te separeren.

De «chambres séparées», die allemaal een deur hadden naar de gemeenschappelijke half cirkelvormige gang, hadden een manshoge lambrیزering van echt mahoniehout en waren rijk gemeubileerd.

Om misverstanden te voorkomen dient opgemerkt te worden dat men niet dadelijk uit de «chambres séparées» in de gang kwam, maar men moest eerst een soort antichambre door, waar echter niets anders stond dan een soort dressoir, ten behoeve van de bediende kelner.

Deze missschien wat droge uitleg is noodzakelijk om het volgende te kunnen begrijpen.

De kamers waren alle genummerd, te beginnen bij de linkerkant van het toneel, van de toeschouwers gerekend.

Aan de tegenovergestelde kant van de gang lagen nog een paar rookkamers, een biljartkamer, een restaurant en een champagnebar.

Het spreekt vanzelf, dat er in dit gebouw ook gedanst kon worden, in twee zalen tegelijk zelfs, want anders zou de zaak waarschijnlijk bij voorbaat al tot mislukking gedoemd geweest zijn.

Er kwamen dan ook iedere avond honderden, die helemaal niet in de cabaretzaal kwamen en ook nauwelijks wisten, hoe de *chambres séparées* er uitzagen, maar die direkt naar de danszaal gingen.

In de cabaretzaal hoorde men echter niets van de jazzmuziek, noch van het geschuifel van de honderden voeten, want de muren waren praktisch geluidwerend.

Men kon er dus ongestoord luisteren naar de chansonniers, de conferenciers en genieten van de showballetten.

Het was een niet al te grote, intieme zaal en er speelde geen compleet orkest.

Want die naam mocht men toch niet geven aan de pianist en de cellist, die voor het lage toneeltje zaten en de verschillende artiesten begeleidden.

Het was er erg vol op de avond, dat dit verhaal begint, want er trad een beroemde zangeres op.

Zij was juist het toneel opgekomen en de zaal was donker gemaakt, terwijl een flash light het toneel en een gedeelte van de kleine orkestruimte met zijn felle licht overstroomde, dat de diamanten van de zangeres, die een hoge waarde vertegenwoordigden, op het voordeeligst liet schitteren.

De zangeres had juist een kleine uitleg gegeven van wat zij in haar songs tot uitdrukking wilde brengen en wilde met haar eerste song beginnen, toen zij ineens ophield, want er klonk een vreemd vals akkoord uit de piano.

De zangeres wierp de pianist een woedende blik toe, hier en daar werd gelachen in de zaal en de bassist, die naast de piano stond, keek hem verbaasd en onderzoekend aan.

Maar plotseling stond hij op, wenkte naar de zangeres, zette zijn instrument tegen de piano en bukte zich over de pianist heen.

Deze lag, met de armen over de toetsen voorover, het hoofd gesteund tegen het muziekblad van de lessenaar.

De bassist scheen iets tegen hem te zeggen en schudde hem toen heen en weer.

En al die tijd had de zangeres met ongeduldige bewegingen doorgezongen, alleen begeleid door de saxofonist, die er niet veel van begreep en aan een of andere grap van zijn collega's dacht.

Nu trok de bassist zijn collega omhoog, hief zijn hoofd achterover en wenkte direkt driftig en nadrukkelijk naar de zangeres.

Deze zweeg plotseling, de saxofoon brak af en toen was het doodstil in de zaal.

Men kon tot ver achterin de zangeres angstig en ongeduldig horen vragen, terwijl zij zich voorover boog:

— Wat is er toch met Palmer? Is hij ziek?

En even duidelijk klonk het antwoord uit de mond van de violist:

— Hij is niet ziek, miss Dorrit, hij is dood.

Met een kreet van schrik rende de zangeres weg, de saxofonist zette dadelijk zijn instrument weg, om zich te overtuigen of zijn collega de waarheid had gesproken en direkt baanden zich twee heren in avondcostuum een weg door de toeschouwers, om zich met de zaak te gaan bemoeien.

Zij bereikten bijna tegelijkertijd het kleine groepje bij de piano en bukten zich over de pianist, die nu achterover in zijn stoel leunde, met een gezicht, dat nog niet helemaal verbleekt was, maar met gebroken ogen, die zonder licht of uitdrukking naar de zoldering staarden.

De twee toegesnelde heren bleken doktoren te zijn en stelden zich op zachte toon aan elkaar voor; een van hen legde zijn hand op de borst van Palmer, na zijn overhemd te hebben losgemaakt, terwijl de ander nauwkeurig de ogen bekeek.

Het onderzoek duurde nauwelijks een paar sekonden en toen keken de artsen elkaar veelbetekenend aan.

Hier was geen hoop meer; de pianist, een jongeman, zeker niet ouder dan een jaar of vijf- of zesentwintig was dood.

— Wat denkt u ervan? vroeg de ene arts aan de ander.

— Als hij niet zo jong was en mischien wat dikker, zou ik denken aan een beroerte.

— Ik geloof ook niet aan een beroerte, collega, zei de andere dokter hoofdschuddend, maar wat het wel is, dat weet ik niet. Nu, in ieder geval kan de ongelukkige hier niet blijven, hij moet naar een ziekenhuis worden overgebracht, of naar zijn eigen huis.

Op dat ogenblik maakte men ruimte voor een paar bezoekers, die naar de kleine groep gingen.

Zij schenen bij elkaar te horen en waren in rok gekleed.

De één was een man van ruim veertig jaar, maar desondanks kaarsrecht, lenig en blijkbaar behoorlijk gespieerd, iemand die veel aan sport doet en daarin geen slecht figuur slaat.

De gelaatstrekken waren scherp en krachtig, de ogen donkergrijs en bevelend, de neus flauw gebogen, de mond energiek, met dunne, op elkaar genepen lippen, de hoeken een beetje omlaag en maar zelden de kleine, witte tanden ontblotend.

Die man was Lord William Aberdeen of liever John Raffles, de Grote Onbekende, de grootste vijand van Scotland Yard.

De jongeman met het blonde haar en de blauwe ogen, die hem op de voet volgde, was Charles Brand, de vriend en sekretaris van zijn lordschap en de trouwe makker en metgezel van John Raffles, wanneer deze een van zijn gevaarlijke avonturen beleefde.

De beide vrienden waren die avond naar het « Olympia Teater » gegaan, dat zij een voortreffelijk jachtveld vonden en daar zij niet ver van het toneel hadden gezeten, was hen niets ontgaan van wat daar gebeurde.

Zij hadden de schrijnende dissonant gehoord, zij hadden het voorover zak-

ken van het lichaam op de toetsen gezien en tenslotte hadden zij gezien, hoe de artsen kwamen aanlopen en hoe hun vonnis luidde: de arme pianist was dood, getroffen door een toeval of beroerte.

Raffles, die de laatste woorden van de ene dokter gehoord had, liep op hem toe en zei zachtjes:

— Ik ben Lord Aberdeen, dokter. Mijn auto staat voor, die ongelukkige man heeft hoogstwaarschijnlijk familie en als men hem onverwachts thuisbrengt, dan zou dat noodlottige gevolgen kunnen hebben. Ik bied mij aan, om zijn familie voorzichtig op de hoogte te brengen.

— Dat is erg vriendelijk van u, mylord, zei de dokter.

— Dan zal ik vooruitgaan, herhaalde Raffles.

Hij wendde zich tot de bassist, die met een bleek gezicht wat achteraf was blijven staan en vroeg:

— U kent natuurlijk de naam van uw collega en zijn adres?

— Niet al te goed, mylord, antwoordde deze nog bevend, erg onder de indruk van dit plotselinge, tragische einde.

— Wat is dat nu? zei Raffles verwonderd, u werkt toch iedere avond met hem samen?

— Vanavond voor het eerst, mylord, hij moest invallen voor Jack Perry, die

plotseling ziek is geworden, griep, geloof ik.

— Dan is het wel droevig, dat hem dit juist nu moest overkomen, zei Raffles ernstig. Nu, het lijkt mij, dat het lichaam vlug moet worden overgebracht naar het kantoor van de gerant en daar moet blijven, totdat ik gebeld heb, dat men de ongelukkige naar zijn woning kan overbrengen, nadat ik zijn familie heb gewaarschuwd. De gerant zal toch het adres wel weten.

Deze kwam net, helemaal overstuurd en zenuwachtig aanlopen, gewaarschuwd door een van de kelners en van hem hoorde Raffles, wat hij weten wilde; de hulppianist heette Bernard Palmer en hij woonde niet ver weg, in de Portland Street.

Het levenloze lichaam werd voorzichtig naar het kantoor van de gerant gedragen en daar op een divan neergelegd, en tien minuten later waren er andere musici gehaald, uit de danszaal, daar de bassist en de saxofonist zo onder de indruk waren, dat zij niet verder konden spelen. En toen kwam er een komiek op...

Het was jammer voor de jonge pianist, maar het publiek, dat voor het merendeel niets van de tragische afloop gemerkt had en niet eens goed wist wat er gebeurd was, mocht vooral niet ongeduldig worden.

HOOFDSTUK II.

DE DOODSOORZAAK

Eén van de doktoren was met Raffles en Charles Brand naar het kantoor van de gerant gegaan en bekeek nogmaals aandachtig het gezicht van de overledene.

— Wat denkt u er wel van, dokter? vroeg Raffles.

— Ik weet werkelijk niet, wat ik er van zeggen moet, mylord, antwoordde de dokter hoofdschuddend. Mijn collega dacht eerst aan een beroerte, maar ik kan mij echt niet voorstellen, hoe deze jongeman daaraan zo plotseling kan zijn overleden. Misschien rookte hij erg zwaar en moeten wij aan een nicotinevergiftiging denken, die een acuut verloop heeft gehad, of een hartaderbreuk, maar dat kan niemand zeggen, voordat er een nauwkeurig onderzoek heeft plaats gehad.

Raffles wendde zich nu tot de gerant, die zenuwachtig met zijn gouden potlood stond te spelen en vroeg:

— Kunt u mij ook vertellen, mijnheer, of Palmer een grote familie had? Woont hij bij zijn ouders?

— Om u de waarheid te zeggen, weet ik er niets van, mylord. Onze pianist, Perry stuurde vanochtend een bericht dat hij een zware griep had en onmogelijk kon komen, daar zijn dokter hem streng verboden had uit het huis te

gaan en toen moesten wij natuurlijk op zoek naar een hulpkracht. Wij weten altijd wel, waar wij die kunnen krijgen. Wij vroegen Palmer of hij vrij was om vanavond in te vallen en toen hij bevestigend antwoordde, verzochten wij hem vanmiddag te komen repeteren en dat heeft hij toen ook gedaan.

— Hoe lang ongeveer?

— Van twee tot vier. Hij is werkelijk een hele goede pianist en hij hoefde alle nummers maar een keer door te nemen.

— Was u bij de repetitie tegenwoordig?

— Ik heb een half uurtje staan luisteren.

— Hebt u toen ook de indruk gekregen, dat Palmer ziek was?

— Hij was zo gezond als een vis, vrolijk en opgewekt.

Raffles schudde nadenkend het hoofd en zei toen zuchtend:

— Die arme jongen. Zo jong, op de drempel van het leven en dan zo plotseling uit dat leven te worden weggerukt. Maar kom, ik zal mij nu direkt van mijn droeve plicht gaan kwijten, om zijn familie te waarschuwen. Blijft u hier, mijnheer Brand, dan kunt u dadelijk na mijn telefoontje, het stoffelijk over-

schot mee helpen overbrengen. Waarschuwdan dadelijk de gemeentelijke gezondheidsdienst, zodat die voor een auto kan zorgen.

Charles Brand knikte zwiġgend; Raffles verliet het vertrek, liet zich bij de garderobe jas en hoed geven en ging het grote gebouw uit.

De straat was helder verlicht en al snel had hij in de file zijn grote, blauwe wagen gevonden, waar Henderson, zijn trouwe chauffeur achter het stuur zat.

Hij liep op de wagen toe en zei zachtjes tegen de reus achter het stuur:

— Naar de Portland Street, 23, James,

Raffles stapte in, de auto trok op en tien minuten later stond hij stil voor een eenvoudig, smal huis in de Portland Street.

Raffles keek naar de namen op de deurpost en zag de naam Palmer naast de bel voor de derde verdieping.

Hij belde aan en een ogenblik later werd de deur opengetrokken en een oude stem riep uit het donker:

— Wie is daar?

— Mevrouw Palmer? vroeg Raffles op goed geluk.

— Dat ben ik. Wat wilt u mijnheer? klonk de stem weer.

— Ik moet u ogenblikkelijk spreken over een uiterst belangrijke zaak, mevrouw, het gaat over Bernard Palmer.

— Mijn zoon? klonk het weer ongerust. Kom boven mijnheer, ik zal licht maken.

Raffles begon de stelde trap te beklimmen en hij was nog niet halverwege of hij zag een lichtschijnsel, dat sterker werd, naarmate hij hoger kwam.

Zo bereikte hij het portaal van de derde verdieping, dat door een elektrische lamp helder verlicht werd en stond nu tegenover een kleine, oude dame van ongeveer zestig jaar, met wit haar en die hem met grote, verschrikte ogen aankeek.

Raffles had al erg veel beleefd en vele ruwe ervaringen opgedaan, hij dacht, dat zijn gemoed al lang gehard was tegen tedere aandoeningen en toch

voelde hij zijn hart samenkrimpen, toen hij dat oude vrouwtje zag met haar goedige gezicht, dat zo ongerust naar hem opkeek, ofschoon de moeder nog niets scheen te beseffen.

— Hier kunnen wij niet spreken, mevrouw, begon hij en hij had moeite zijn stem vast te doen klinken.

— Kom dan even binnen, mijnheer. Ik hoop toch, u ziet er zo ernstig uit, ik hoop toch niet, dat er iets met Bernard gebeurd is?

— Ik mag het nu niet langer voor mij houden, mevrouw, er is integendeel wel iets met hem gebeurd, iets heel ernstigs.

Hij liep een kamer binnen, waar de lamp helder brandde en bij het licht daarvan zat een knap, jong meisje aan tafel iets over te schrijven, een blijkbaar moeilijk te ontcijferen manuscript.

— Dat is mijn dochter Grace, mijnheer, zei de oude dame en zeg mij nu direkt wat er met mijn lieve jongen is. Bent u een vriend van hem?

— Nee mevrouw, ik had uw zoon nooit gezien voor vanavond.

— Maar, dan bent u in het Olympia teater geweest? ging de oude dame verder.

— Ja madame, ik was daar en uw zoon speelde er piano. Vertel mij eens, voelde uw zoon zich ziek de laatste tijd?

— Ziek? herhaalde de oude vrouw met een vage onrust in haar stem en terwijl zij Raffles bij de arm greep met een onwillekeurig gebaar; ik heb hem nooit zo gezond gekend, mijnheer. Maar laat mij toch niet langer in onzekerheid. Is hij daar soms ziek geworden?

— Ja, madame, antwoordde Raffles. De taak, die hij op zich had genomen, was wel zwaar.

Nog altijd scheen de arme moeder niets te begrijpen en hij moest het toch vertellen.

Hij zocht naar de beste manier, het haar zo voorzichtig mogelijk mee te delen en hij vond niets.

Maar zijn zwijgen, zijn gezichtsuit-

drukking, schenen een hele duidelijke taal te spreken.

Want de oude vrouw schudde hem plotseling heen en weer, zij werd doodsbleck en op schorre toon, vroeg zij:

— Ik zie aan uw gezicht, dat het heel erg moet zijn. Laat mij in 's hemelsnaam niet langer op de pijnbank, mijn zoon heeft een ongeluk gekregen, een ernstig ongeluk? Zeg het dan! Zeg mij, waar hij nu is, dat ik dadelijk naar hem toe kan gaan.

— Uw zoon zal hier worden gebracht, madame! antwoordde Raffles. Ik smeeke u, wees flink. Het is nog erger, dan u zicht kunt voorstellen. Uw zoon...

De arme, oude vrouw liet Raffles los, streek zich met beide handen het grijze haar uit de ogen met een machinaal gebaar en gaf toen een gil, die het meisje aan de tafel, dat angstig had zitten luisteren, met een kreet van schrik overeind deed springen.

— Dood! gilte de arme moeder. Zeg het toch! Hij is dood! U zwijgt? U zegt niets? U bukt het hoofd en durft mij niet aankijken? O God, waaraan heb ik dat verdiend? Mijn enige jongen, mijn brave, lieve Bernard! Ik...

Met een plotselinge beweging bracht zij de hand aan de borst, alsof zij daar plotseling een dodelijke steek had gekregen en nog voor Raffles haar kon opvangen, was zij in elkaar gezakt.

Dadelijk tilde Raffles haar in zijn sterke armen op en droeg haar naar de divan.

— Haal snel water en azijn, miss, zei hij tegen het meisje, dat met doodsbleck gezicht naar haar moeder was toegearend.

Terwijl het meisje wegholde, maakte Raffles vlug de japon van de arme oude vrouw los om haar lucht te verschaffen en legde het oor op haar borst, om de hartklop te beluisteren.

Een ogenblik later kwam het meisje weer binnen met een kom water, een fles azijn en een handdoek.

Raffles bette de slapen van de oude vrouw met azijn, wreef haar polsen met

dezelfde vloeistof en bleef zo een tijdje bezig.

Even later sloeg de patiënte de ogen op, en een blik was voor Raffles voldoende, om te concluderen dat het bericht haar vreselijk had aangegrepen; de ongelukkige vrouw was haar verstand kwijt, in haar ogen lag een duidelijke krankzinnige uitdrukking.

Raffles keek het meisje met een blik vol medelijden aan en bracht haar toen met zachte drang naar de tafel terug, waar zij snikkend op een stoel neerviel.

Raffles liet haar enige tijd uitsnikken en zei toen op warme toon:

— Het ongeluk, dat u getroffen heeft, is ongetwijfeld heel wreed, miss, en ik voel wel, dat woorden van troost hier misplaatst zouden zijn. Vertel mij eens, vormde u, uw moeder en uw broer Bernard de hele familie?

— Wij hadden alleen maar elkaar, mijnheer, antwoordde Grace, even opkijkend. Wij waren erg op elkaar gesteld en nu dit!... Ik heb het gevoel, alsof er een steen op mijn hersens ligt, ik kan het nog niet goed verwerken.

Raffles liep naar het meisje toe en legde haar de hand op de schouder.

— U moet sterk proberen te zijn, miss. Dat moet u terwille van uw arme moeder. Zij heeft nu niemand anders dan u en zij is hulpeloos, voorlopig tenminste.

Grace hief het natbetrande, van verdriet verwrongen gezichtje naar Raffles op en herhaalde toonloos:

— Hulpeloos? Wat wilt u daarmee zeggen, mijnheer?

— Het is erg moeilijk, om het u te vertellen, miss, maar u moet het toch weten, uw arme moeder is door de onverwachte slag zwaar in haar verstandelijke vermogens getroffen. Ik ben bang, dat zij een hele langdurige en nauwgezette verpleging nodig zal hebben, alvorens zij weer haar verstand terug krijgt...

De slag had bijna ook het arme meisje van haar verstand beroofd.

Zij vloog op, zakte naast de divan op de knieën en begon de oude dame hartstochtelijk en wild te kussen.

Maar Raffles greep haar bij de schouders, trok haar bijna met geweld weer omhoog en zei op vaste toon:

— Doe dat niet, miss. U zoudt haar alleen maar slechter maken. Wees kalm.

— Wat moet ik dan doen? Wat moet ik doen? klaagde Grace dof, terwijl zij beide handen om het hoofd klemde, alsof zij bang was, dat haar verstand zou begeven.

— Hebt u hier geen vrienden, of andere familie, waar u tijdelijk heen kunt? begon Raffles.

— Niemand, niemand! antwoordde Grace Palmer toonloos.

— Zorgde uw arme broer voor uw hele inkomen?

— Ik ben copliëte, mijnheer. Mijn gezondheid laat helaas niet toe, dat ik op een druk kantoor zou kunnen werken. Maar...

— Ja, ik weet het, viel Raffles haar vlug in de rede. Welnu, dan zullen wij er niet veel woorden aan verspillen, ik beloof u, dat ik voor alles zal zorgen, voor alles, verstaat u? Beschouw mij als een goede vriend, die u al jaren kent, en laat mij, voorlopig over u waken, nu uw moeder daartoe in de eerste tijd niet in staat is.

— Maar mijnheer, dat mag ik toch niet aannemen, zei Grace, terwijl zij langzaam opstond en haar tranen droogde. Wie bent u, dat u zich zo edelmoedig het lot aantrekt van een volkomen onbekend meisje?

— Ik ben Lord William Aberdeen, miss, antwoordde Raffles eenvoudig.

— Ik heb uw naam vaak gehoord, zei het meisje met een afwezige blik in de mooie ogen. U moet een edel mens zijn, vertelt men.

En plotseling greep Grace de beide handen van Raffles en barstte opnieuw in tranen uit.

— Ik dank u, mylord! riep zij uit. En ik neem uw hulp aan.

— Als u mijn hulp aanvaardt, dan

moet u mijn aanwijzingen opvolgen, drong Raffles overredend aan. Ga nu weer rustig daar zitten. Uw moeder zal zich helemaal niet bewegen, ben ik bang. Zij is wel bij kennis, maar zij weet absoluut niet, wat er gebeurt. Ik ga nu het « Olympia Theater » opbellen, zoals ik met de gerant heb afgesproken en men zal het stoffelijk overschot hierheen brengen. U hebt zeker geen telefoon?

— Ja, mylord, wij hebben er een. Dat was nodig voor mijn broer, die vaak insprong voor iemand die ziek was. De direktoren wisten dat en belden hem soms een half uur voor het begin van een voorstelling op. Het toestel haïgt in zijn kamer, ik zal u er even heen brengen.

Het meisje stond langzaam op en ging Raffles voor naar een eenvoudig gemeubileerde kamer, vol foto's aan de muur en gezellig ingericht.

Raffles was vlug naar de telefoon gelopen en even later had hij verbinding met de gerant van het teater.

Er ging een half uur voorbij, waarin Raffles het meisje verscheidene dingen uit haar leven en dat van haar broer liet vertellen.

En uit dat verhaal concludeerde hij, dat deze mensen zeer sterk op elkaar ingesteld waren.

Al die tijd had de oude dame roerloos op de divan gelegen, de ogen wijd open, maar blijkbaar zonder iets te zien.

Nu klonk buiten het getoeter van een auto en even later werd er gebeld.

Raffles schoof een raam open en keek naar buiten.

Toen liet hij Grace van haar stoel opstaan en zei op vaste toon:

— Nu moest u naar uw kamer gaan, en u mag niet eerder komen, voor ik u kom halen. Beloof mij dat.

Het meisje knikte stom en liet zich gewillig de kamer uitbrengen, nadat Raffles op de knop had gedrukt die de straatdeur deed openspringen.

Langzame en zware stappen kwamen de trap op, samen met het geluid van

hout tegen hout; men droeg de baar naar boven, waar het lichaam van de arme jongeman oplag.

Even later kwam Charles Brand binnen.

Hij ging de drie mannen voor, die niet zonder moeite de baar naar boven hadden gedragen.

Raffles liep hem tegemoet en vroeg:

— Waar zijn de doktoren?

— Die zijn niet meegekomen. Zij hebben daarginds de doodsoorzaak nog vastgesteld.

— En hoe was hun conclusie?

— Hartverlamming.

— Nu, zij zullen wel gelijk hebben, maar het klinkt vreemd, omdat hij nog zo jong is en ook niet uitziet als iemand, die aan roken verslaafd was.

Hij gaf de dragers fluisterend een paar aanwijzingen en het lichaam werd op de divan neergelegd, nadat Raffles de nog altijd doodstil liggende vrouw had opgetild en naar een gemakkelijke stoel had gedragen.

Zodra dit gebeurde was, stuurde Raffles de dragers weer weg, nadat de formulieren waren ingevuld.

Toen liepen Raffles en Charles Brand op de divan toe en wierpen een blik op het werkelijk doodsbleck gelaat van de arme kunstenaar, die zo plotseling uit het leven was weggerukt.

Toen zei Raffles fluisterend:

— Ik zal nu het meisje gaan halen, zij is voorbereid.

— En de moeder?

— Je ziet, dat zij daar in de stoel ligt; hoewel ik mijn uiterste best heb gedaan haar het vreselijk nieuws zo voorzichtig mogelijk te vertellen, heeft de slag haar zwaar getroffen; zij is haar verstand kwijt.

— Wat vreselijk! riep Brand met een blik vol medelijden naar de ongelukkige vrouw.

Raffles was onder het spreken al naar de deur gegaan en verliet nu het vertrek, om een ogenblik later weer terug te komen met Grace Palmer.

Het meisje stond een ogenblik op de drempel stil en rende toen naar de divan, om zich snikkend over het lichaam van haar broer te werpen.

Maar Raffles was dadelijk bij haar en zei overredend:

— U mag niet zo aan uw verdriet toegeven, denk aan uw moeder.

Het meisje stond weer op en zei, met een poging om haar stem weer vast te doen klinken:

— U hebt gelijk, mylord. Mama heeft nu niemand anders meer dan mij, ik moet sterk zijn. En vertel mij nu, alstublieft hoe het zo plotseling kwam.

Ze gingen zitten en nu vertelde Raffles in korte woorden, wat er net gebeurd was in de cabaretzaal, en hoe haar broer midden in een stuk plotseling voorover op de piano was gevallen.

Toen hij klaar was, riep Grace wanhopig uit:

— Maar hoe is dat mogelijk? Hij was zo sterk en zo gezond! Hij mankeerde nooit wat, mylord. Hoe kan hij dan aan een hartverlamming gestorven zijn, zoals de doktoren zeggen?

— Rookte hij veel? vroeg Charles Brand vol belangstelling.

— Hij rookte heel matig, mijnheer, antwoordde het meisje.

Een ogenblik was het stil in de kamer en toen merkte Raffles, tegen het meisje op:

— De beide doktoren hebben hartverlamming geconcludeerd, maar iedereen kan zich vergissen en ik zelf ben ook arts. Wilt u mij toestaan uw broer nog eens grondig te onderzoeken en u daarna nog een paar vragen te stellen?

— Ja zeker, mylord. Het is mij nog altijd, alsof ik droom. Ik kan maar niet begrijpen, dat hij daar nu dood op de divan ligt. Hij was zo sterk en zo gezond!

— Op dan weer naar uw eigen kamer, miss Grace. Dit is niets voor u om bij aanwezig te zijn.

En met zachte dwang bracht Raffles Grace Palmer naar haar kamer.

Onderworpen en verpletterd door het

leed, liet het meisje hem begaan, en ging op de stoel zitten, die Raffles voor haar bij de tafel had geschoven.

Hij vond Brand voor de divan staan, de dode met een blik vol medelijden bekiijkend.

— Men kan wel zien, dat de dood hem plotseling overvallen heeft, zei Brand. Kijk eens hoe vredig en kalm de uitdrukking van zijn gezicht is.

— Ja, hij is volkomen onverwachts overleden, zei Raffles zacht.

En op zijn beurt keek hij in het doodsbleke gezicht met de gesloten ogen en de kalme trekken als van een slapende.

De dragers hadden de handen over de borst gevouwen en even nam Raffles er een in zijn eigen warme handen.

En zo bleef hij staan, met een trek van verbazing en ongeloof op zijn gezicht, die Charles Brand dadelijk opviel.

— Wat is er? vroeg de jongeman. Waarom blijf je daar zo staan met zijn hand?

— Het is vreemd, antwoordde Raffles langzaam, maar de hand is lang niet zo koud als dit met doden normaal het geval is, het is toch zeker minstens twee uur geleden, sinds hij de laatste adem uitblies.

— Twee uur en een kwartier, zei Brand, die op zijn horloge had gekeken.

— Dan had ook de lijkverstijving al veel verder voortgeschreden moeten zijn. Wel, het is heel raar, antwoordde Raffles.

Hij legde de hand zachtjes weer neer en knoopte voorzichtig de rok en het overhemd van de dode los.

Hij ontblootte de borst van de jongeman en legde de hand op zijn schouder.

Wel vijf minuten stond hij zo, en toen zei hij hoofdschuddend:

— Het hart klopt niet meer, ik kan tenminste de kloep niet voelen, maar wat is dat? zo viel hij zichzelf plotseling in de rede.

Hij was op de losse boord, dat die

Bernard Palmer gedragen had, en die net door Brand was losgemaakt.

De jongeman keek nu ook naar het boord en uitte een zachte kreet van verbazing; achteraan, net boven het knoops-gat, was een donkerrood plekje te zien; het was maar erg klein, maar in de herkomst ervan konden de beide mannen zich niet vergissen, het was bloed.

Verstomd keken zij elkaar aan, onbeweeglijk, alsof zij probeerden elkaars gedachten te raden.

En daarop klonk de zachte stem van Raffles:

— Help mij hem eens vlug omdraaien.

Zo voorzichtig mogelijk draaiden de beide mannen het lijk om en nu begon Raffles uiterst zorgvuldig de hals en het onderste gedeelte van het hoofd van de dode te onderzoeken.

Zijn fijne, blanke vingers betastten geduldig het zwarte haar, dat in dikke lokken in de hals hing en eindelijk uitte hij een gesmoorde kreet; zijn wijsvinger had een plekje gevonden, dat een beetje vochtig was.

De plek was zeker niet groter dan een cent en Raffles hield er precies zijn vinger bij.

Toen zei hij fluisterend:

— Zoek eens een schaar.

Brand begon de kamer te doorzoeken en had al gauw in een naaikistje een kleine, scherpe schaar gevonden, die hij aan Raffles gaf.

Zonder zich te bedenken, zette hij de schaar in de weelderige haardos en begon het haar zo dicht mogelijk boven de huid af te knippen.

Na verloop van ongeveer vijf minuten had Raffles een plek kaal geknipt, zo groot als de bodem van een theekopje.

Hij nam de vinger weg en liet nu met ernstige blik aan Brand een kleine, zwarte stip in het achterhoofd zien, vlak boven de nek, en ongeveer ter hoogte van de bovenste halswervel.

— Wat betekent dat in 's hemels-naam? vroeg Brand terwijl hij Raffles verbluft aankeek. Wat is die zwarte, kleine stip?

— Een kogelgat, Charles, antwoordde Raffles kortaf.

— Wat zeg je daar? Weet je het wel zeker?

— Er is geen twijfel mogelijk, het is een kogelgat, maar van een klein, erg klein projectiel, nauwelijks een paar millimeters dik. Help eens mee de divan onder het licht van de lamp te dragen.

De twee mannen droegen de dode tot dicht onder het licht en Raffles bukte zich over hem heen en begon heel zorgvuldig de kleine wond te onderzoeken, die nooit ontdekt zou zijn, zonder het klein bloedspatje op de boord.

Toen Raffles weer opkeek, lag er een

vreemde uitdrukking op zijn gezicht, dat een lichte bios van opwinding was: voor hem een heel ongewoon ding.

— Rijd zo vlug mogelijk naar huis en haal mijn instrumententas. Breng verbandmiddelen en watten, jodeformgas, tegengiften en de rest mee.

— Dadelijk Edward, maar zeg mij dan toch wat je daarmee wil doen?

— Hem verbinden.

— Wat? Een dode verbinden? riep Brand onthutst en stomverbaasd.

— Dat zal ik niet doen, Charles, antwoordde Raffles met een eigenaardige glimlach, deze man is niet dood.

HOOFDSTUK III.

DE SCHIINDODE

Raffles moest Brand letterlijk de kamer uitduwen, want deze mededeling had de jongeman zo verrast, dat hij als een zoutpilaar bleef staan.

Op het portaal gekomen, fluisterde Raffles hem toe:

— Laat de chauffeur rijden alsof de duivel hem op de hielen zit, het lot van deze man hangt er van af.

— Binnen vijftientwintig minuten ben ik terug, antwoordde Brand vastbesloten en hij holde de trappen af, terwijl Raffles de kamer weer in ging en naast het roerloze lichaam ging zitten.

— Er is op hem geschoten, piekerde hij, en hoogstwaarschijnlijk met een windbuks of een windpistool, geladen met een hele kleine kogel, of liever een van die pluimpjes met stalen punten, die men ook wel in deze wapens gebruikt en die waarschijnlijk vergiftigd is geweest. Maar de moordenaar heeft geen rekening gehouden met het dikke haar, waar de kogel doorheen moest en daarbij heeft het projectiel niet alleen veel van zijn kracht verloren, maar ook het vergif is voor een groot deel aan de haren blijven hangen.

Hij bekeek het lichaam enige tijd zwijgend en ging toen in zichzelf verder:

— Ik denk, dat de punt van de kogel net tussen twee wervels is ingedrongen of tussen de bovenste wervel en de schedel en even het ruggemerg heeft geraakt, waardoor een plotselinge verlam-

ming is opgetreden, gepaard gaande met een gedeeltelijke vergiftiging. Maar deze man is niet dood, daar durf ik een eed op te doen. Dat vreemde uitzijven van de karakteristieke Rou van de lichaamsdelen, had mij al een voldoende aanwijzing moeten zijn. Maar ik voel hier in de nek duidelijk leven kloppen, al is het dan maar heel flauwtjes, nauwelijks merkbaar.

Ongeveer tien minuten later werd er gebeld en Raffles haastte zich de deur open te trekken.

Charles stapte even later binnen, beladen met een paar geel leren tassen, die hij zwijgend op de tafel zette.

Raffles opende een van deze grote tassen, begon een paar gummihandschoenen aan te trekken, die hij daarin vond, koos toen uit de verzameling instrumenten een fijne pincet en begon heel zorgvuldig, dat hij het projectiel niet verder naar binnen duwde.

Na enige ogenblikken zag Brand, die vol spanning toekeek en al de nodige desinfectiemiddelen klaar had gezet, hoe Raffles voorzichtig de pincet naar zich toetrok, en een ogenblik daarna hield hij een klein, met geronnen bloed omgeven voorwerpje in de hand met gekleurd paardenhaar.

Het was een van die pluimpjes, zoals er veel in windbuksen worden gebruikt en die met een goede buks of pistool tot op een afstand van vijftig meter

diep in een plank kunnen worden geschoten.

Met het projectiel kwam bloed mee, maar dit vond Raffles een gunstig teken; in ieder geval was het een doorslaand bewijs, dat Bernard Palmer niet dood kon zijn.

Want waar bloed stroomt, daar is leven.

Brand stond direkt klaar met zijn verbandmiddelen en bloedstelpende watten en handig legde hij op Raffles' aanwijzingen het eerste verband.

Intussen had Raffles uiterst voorzichtig het projectiel onderzocht en nu legde hij het in een leeg gemaakt lucifersdoosje, dat hij in zijn zak liet glijden.

— Dat is hier niet verder te onderzoeken, zei hij. Er is gelukkig vrij veel bloed uit de wond gevloeid en als het vergift zijn uitwerking had gehad, dan had het slachtoffer al lang dood moeten zijn.

— Maar zal hij er ooit van bovenop komen? vroeg Brand vol spanning.

— Ik hoop, dat zijn sterke gestel hem zal redden, maar in ieder geval zal de genezing zeker lang op zich laten wachten.

— Maar moeten wij niet eerst zijn zuster waarschuwen?

— Dat is niet te vermijden, helaas. Want het zou vreselijk zijn, als wij haar hoop gaven, die naderhand toch ijdel zou blijken te zijn. Maar het moet, wij mogen het niet geheim houden. Help mij eerst even de divan op de oude plaats zetten, dan zal ik naar Grace toegaan en haar op de hoogte brengen.

Nadat de beide mannen het meubel weer op zijn oude plaats hadden gebracht, verliet Raffles de kamer en klopte op de deur van de kamer, waar Grace Palmer zat.

— Binnen! werd er met zwakke stem geroepen.

Raffles opende de deur en zag Grace nog altijd op dezelfde plek zitten, waar hij haar verlaten had, doodstil voor zich uitstarend.

Hij ging tegenover haar zitten en begon toen:

— Luister eens, miss Grace, geloof

u, dat u sterk bent en een hele belangrijke mededeling in ontvangst kunt nemen?

— Ik geloof dat ik nu alles kan hebben, antwoordde Grace met een droevige glimlach, wat zou er nog belangrijker kunnen zijn, na dit?

— Vertel mij eens, had uw broer vijanden, die hem haatten?

— Vijanden, mylord? Iedereen, die hem kende, mocht hem graag, riep het meisje uit en de tranen druppelden opnieuw uit haar roodgeweende ogen. Maar waarom vraagt u mij dat eigenlijk?

— Dat zal ik u zeggen. Uw broer heeft geen hartverlamming gekregen, miss. Er is, men heeft een moordaanslag op hem gepleegd.

Het meisje stond halverwege van haar stoel op en keek Raffles met grote, angstige ogen aan.

— Moordaanslag, mylord? Op mijn broer? Maar dat kan niet, dat is krankzinnig! U moet u vergissen!

— Ik vergis mij niet, miss, men heeft geprobeerd uw broer verraderlijk van het leven te beroven door hem met een kleine vergiftige kogel in de nek te schieten.

Maar van het laatste had Grace Palmer niets meer gehoord; de man die tegenover haar zat, had net iets gezegd, dat haar volkomen geobsedeerd had.

— Geprobeerd? vroeg zij, de handen langzaam naar Raffles uitstrekkend. Geprobeerd? Maar het is hen dan toch gelukt?

— Ik zal u vertellen, miss, wat ik net ontdekte, antwoordde Raffles, zonder rechtstreeks op deze vraag te antwoorden. Het is al negen kwartier geleden sinds het ogenblik, dat uw broer zijn laatste accoord op de piano aansloeg en bewusteloos voorover viel. In normale gevallen is na zo 'n tijdsverloop al een begin van lijkverstijving merkbaar, en de warmte is dan al uit de uiterste lichaamsdelen geweken. Welnu, hoe vreemd het ook mag lijken, dat was met uw broer niet het geval.

Grace Palmer begon over haar hele lichaam te beven, stond op, viel weer

op haar stoel terug en stamelde nauwelijks hoorbaar:

— Wat? Wat heeft dat alles te beteken, mylord? Om Godswil, wat wilt u zeggen? Wat hoopt, wat denkt u?

— Ik vermoed, miss, ik weet bijna zeker, dat de doktoren zich vergist hebben, die zeiden dat uw broer aan een hartverlamming gestorven was. Zij hebben hem waarschijnlijk wat al te vluchtig onderzocht, zij hebben niet gezien, wat ik gezien heb, kortom, ik weet zeker, dat hun oordeel niet juist was.

— Maar, u zei nog iets anders, mylord, antwoordde Grace met sidderende stem. O! ik bezweer u, ik ben klam, ik heb het grootste ongeluk ondergaan, ik zou ook het grootste geluk kunnen dragen.

— Gelooft u dat werkelijk? Denkt u, dat u zo sterk zoudt zijn om het te kunnen dragen? En zou u ook een mogelijke teleurstelling weten te overwinnen?

— Ja, ja, mylord! riep Grace uit, terwijl zij met bevende vingers de handen van Raffles greep. Hij is niet dood, nietwaar? Ik heb het geraden. Hij is slechts bewusteloos.

— Hij is schijndood, miss, antwoordde Raffles.

Het meisje scheen toch haar krachten overschat te hebben, want bij deze mededeling zou zij zeker gevallen zijn, als Raffles haar niet snel opgevangen en overeind gehouden had.

Hij zette haar weer op haar stoel, gaf haar snel wat te drinken en zag tot zijn voldoening, dat zij zich alweer hersteld had en hem met een onzeker lachje door haar tranen heen aankeek.

— U ziet het, ik had gelijk, mylord, ik heb het doorstaan! riep zij jubelend uit. Ik voel het, hij zal beter worden. Het zou toch te vreselijk zijn geweest, als wij hem hadden moeten verliezen.

— Wees voorzichtig, miss, wees niet al te blij, waarschuwde Raffles ernstig. En ga nu mee, als u tenminste belooft, dat u zichzelf volkomen kan beheersen.

Belden verlieten het vertrek en stapten de voorkamer weer binnen, waar Brand nog steeds bezig was met de schijndode.

— Hoe is het er mee? vroeg Raffles zacht.

— Ik zou zeggen, dat de hartklop sinds een paar minuten voelbaar is geworden, antwoordde Brand. Heel zwakjes, weliswaar, intermitterend, maar toch nu en dan merkbaar.

Grace Palmer was op enige afstand blijven staan met de kleine handen op het wildkloppende hart gedrukt, maar zichzelf nu volkomen meester.

— Heb je hem het middel ingegeven, dat in dergelijke gevallen altijd zulke grote diensten heeft bewezen? ging Raffles zacht verder, zich opnieuw tot Brand wendend.

De jongeman knikte.

Raffles onderzocht nu nogmaals de schijndode met de grootste zorg en toen hij opkeek, lag er een glans van voldoening op zijn gezicht.

Hij liep op Grace toe, greep haar bij de hand en zei:

— Ik geloof het wel te mogen verantwoorden, als ik u zeg, dat uw broer in leven zal blijven. Maar de genezing zal lang op zich laten wachten, want het ruggemerg is aangetast en er zijn vergiftige bestanddelen in het bloed gekomen.

Het meisje, haar aandoening nauwelijks meester, drukte Raffles hartstochtelijk de hand en zei:

— Dat alles hebben wij aan u te danken, mylord. Hoe moeten wij u danken?

— Dat kunt u het best doen, door er nooit meer over te praten, antwoordde Raffles glimlachend. Het is uiteindelijk louter toeval, dat wij dit hebben ontdekt, maar, wij zijn zo lang niet waar wij wezen moeten. Ten eerste kan uw broer hier niet blijven, want hij heeft een speciale verpleging nodig en die kunt u hem hier onmogelijk geven. Vertrouw hem aan mijn zorgen toe en ik verzeker u, dat hij u althans binnen een week weer zal herkennen. En dat is nog niet alles; er is hier een misdaad gepleegd, zo vreselijk, als ik er nog zelden een beleefde. De dader moet gevonden en gestraft worden.

— Maar ik zeg u nogmaals, mylord, dat het onmogelijk is! riep Grace uit. Ik zweer u, dat mijn broer geen vijan-

den had.

— Misschien geen bekende, maar dan toch wel verborgen vijanden.

— Ook dat niet, mylord.

— Weet u zo zeker, dat hij niemand in de weg stond?

— Onmogelijk, mylord! Wij zijn arme, eenvoudige mensen en wij verdienen net genoeg om te leven. Wie zou ons hebben kunnen benijden? En dan nog iets, wat mij daar te binnen schiet. Hoe wist de moordenaar, dat hij Bernard juist vanavond in dat teater zou vinden? Hij was er toch louter toevallig?

Raffles deed snel een stap achteruit en staarde het meisje geruime tijd aan. Toen barstte hij los:

— Ik laat mij er nog wel wat op voorstaan, dat men op Scotland Yard dikwijls gebruik van mij heeft gemaakt als amateur-detektive en aan dit zeer belangrijke punt moet u mij herinneren. Natuurlijk, u hebt duizendmaal gelijk. De moordenaar heeft zijn plan lang van tevoren gewikt en gewogen; juist op die plek, door hem uitgezocht, wilde hij zijn slachtoffer vermoorden. Ja, zo moet het zijn. Hij verwachtte daar een ander en uw broer Bernard is bijna het slachtoffer geworden van de vreselijke vergissing, die men zich kan voorstellen, de moordenaar had het helemaal niet op hem voorzien, maar op een ander.

HOOFDSTUK IV.

HET EERSTE ONDERZOEK

Met grote stappen liep Raffles diep in gedachten, heen en weer en toen bleef hij voor Grace Palmer staan en zei vastberaden:

— Luister eens, miss Grace. Vergis-singen of niet, ik wil deze zaak onder-zoeken en daarmee moet u mij helpen. Wilt u dat?

— Natuurlijk, mylord. Al zou het mij nog zoveel moeite kosten, ik ben dolblij dat ik u van dienst kan zijn.

— Begin dan maar mij een paar vra-gen te beantwoorden!

— Vraag maar, mylord!

— Als ik mij niet vergist heb, is de naam van de pianist, die vandaag plotse-ling ziek werd en wiens plaats door uw broer werd ingenomen, Jack Perry, niet-waar?

— Inderdaad, mylord.

— Kent u hem persoonlijk?

— Ja, mylord, hij kwam vaak bij ons aan huis.

Het meisje had bij deze woorden sterk gebloed en dat was de beide mannen niet ontgaan.

Raffles deed echter of hij de verwar-ring van Grace Palmer niet opmerkte en ging verder:

— Is hij een vriend van uw broer?

— Ja mylord!

— Lijkt hij misschien een beetje op Bernard?

— Helemaal niet. Bernard is kleiner en heeft grijze ogen, die van Jack, ik bedoel van mijnheer Perry, zijn donker-

bruin, bijna zwart.

— Maar hebben zij misschien allebei hetzelfde soort haar?

— Dat wel, mylord. Misschien is Per-ry een beetje donkerder, maar 's avonds zou men dat zeker niet gemerkt hebben en zeker niet in een donkere zaal.

— Hoe lang kent u Jack Perry zo ongeveer, miss Grace?

— Ongeveer een jaar, mylord.

— Is hij een Engelsman?

— Ja, maar toen wij hem leerden kennen, was hij net uit Amerika terug.

— Wat had hij daar gedaan?

— Ook in de cabarets en restaurants piano gespeeld, maar ik vond, dat hij daarvoor veel te goed was en heel goed als solist had kunnen optreden.

— Ik geloof, dat wij hieraan voorlo-pig genoeg hebben, miss Grace. En nu moeten wij spijkers met koppen slaan. Vindt u het goed, dat wij nu Bernard met ons meenemen?

— Waar wilt u hem dan heen bren-gen, mylord? vroeg het meisje met eni-ge ongerustheid in haar stem.

— Naar mijn huis in de Cromwell Street, miss. Ik heb daar alles wat nodig is, om hem een goede behandeling te laten geven. U kunt hem dadelijk ko-men opzoeken, als u wilt.

— Dan stem ik toe, mylord. Maar mijn moeder?

— Ik zou u willen aanraden haar zo vlug mogelijk naar een goed sanatori-um te laten overbrengen, waarvan ik u

het adres zal geven, antwoordde Raffles. In geen geval mag zij hier in huis blijven. Want dan zou zij zeker nooit meer genezen.

— Ik zal uw raad opvolgen, mylord! antwoordde het meisje zuchtend. Ik voel dat dit het beste zal zijn, maar ik zal vreselijk eenzaam zijn hier alleen in huis.

— U zult niet alleen blijven, miss, en ik zeg u nogmaals, dat u zolang bij uw broer kunt blijven, als u zelf wilt. Maar op één ding moet ik nog nadrukkelijk bij u aandringen.

— En dat is mylord?

— U moet het voorlopig streng geheim houden, wat ik u hier heb verteld. Uw broer is gestorven.

— Maar de formaliteiten dan, mylord?

— Maak u daarover geen zorgen, daarvoor zal ik wel zorg dragen.

— Dan hebt u mijn woord, dat ik niets zal vertellen, van wat hier gebeurd is.

— Dat blijft zo afgesproken, miss. Ik zal zorgen, dat u in geen geval kunt worden lastig gevallen door de autoriteiten. En vannacht nog zullen wij uw broer voorzichtig vervoeren.

En Raffles drukte het meisje vriendelijk de hand, waarop hij zich tot Brand wendde met de woorden:

— Ik ga nu direkt de nodige maatregelen nemen, blijf jij hier tot ik James gestuurd heb. Met zijn hulp kun je Bernard Palmer naar de Cromwell Street overbrengen.

Tenslotte richtte hij zich opnieuw tot Grace en zei:

— Ik zou uw moeder maar zo snel mogelijk ontkleden en naar bed brengen. Zij zal helemaal geen weerstand bieden en alles kalm toelaten. Maar heb geduld en verlies de moed niet. Ik ben er van overtuigd, dat haar genezing slechts een kwestie van tijd is.

Hij drukte het meisje nogmaals de hand, wisselde in het voorbijgaan een paar woorden met Charles Brand en verliet daarna vlug de kamer.

Een half uur daarna stopte er een huis in de Portland Street, met achter het stuur een krachtig gebouwde man.

Dat was James Henderson, de trouwe

chauffeur van de Grote Onbekende, een man, wiens lichaamskracht werkelijk aan het wonderbaarlijke grensde.

Hij floot even op een eigenaardige manier en dadelijk werd boven een raam opengeschoven en verscheen het gezicht van Brand, die direkt de auto herkende en Henderson toeriep, dat hij boven moest komen.

Henderson liep snel de trap op, maakte een goed bedoelde, maar mischien een beetje onhandige buiging voor het meisje en daarna droegen de twee mannen het altijd nog roerloze lichaam van Bernard Palmer de trap af.

Toen Brand het portier van de auto opende, zag hij, dat de achterbank letterlijk volgepropt was met kussens, zodat de zwaargewonde rustig zou kunnen liggen en niet door het schokken van de wagen gehinderd zou worden.

Bernard Palmer werd op de bank neergelegd en Brand ging naast hem zitten en schikte de kussens.

Hij had al afscheid van Grace genomen en men kon nu dadelijk vertrekken.

Een kwartier later ongeveer stond de auto weer stil voor een van de mooiste huizen van de Cromwell Street. Bernard Palmer werd naar binnen gedragen en nadat hij omzichtig ontkleed was, neergelegd in een van de ruime bedden van een logeerkamer.

Raffles bleek in die tijd ook niet te hebben stilgezeten.

Hij had alles al in gereedheid gebracht, om de wond volkomen te zuiveren en ook om het vergif te kunnen onderzoeken, waarin het kleine pluimkogeltje gedoopt was, dat Bernard in de nek was geschoten...

Hij nam Brand terzijde en zei:

— Ik ben al begonnen met het onderzoeken van het vergif, dat nog aan het kogeltje kleefde en het was moeilijk genoeg, want, zoals gezegd, het dikke haar heeft er gelukkig het grootste gedeelte afgestreken. Voor zover ik nu al kan nagaan, is het een heel venijnig mengsel van plantaardig en dierlijk gif. Ik ga nu weer naar het laboratorium, geef jij hem iets van de drank in,

die ik op dat tafeltje daar heb klaar gezet.

De beide vrienden gingen ieder aan de slag en toen Raffles een half uur later weer binnenkwam, het was toen al twee uur in de nacht, stond zijn gezicht tevreden.

— Ik ken nu tenminste de aard van het vergift, zei hij. Het is een combinatie van slangengift en het afkooksel van een uiterst giftige plant, die alleen in Birma voorkomt en dan gelukkig nog heel zeldzaam. Dat is misschien al een aanwijzing, die naderhand belangrijk kan blijken te zijn. Hoe staat het nu met onze gewonde?

— Ik heb hem de drenk ingegeven en van dat ogenblik af is zijn ademhaling steeds duidelijker merkbaar geworden. Ik zou ook zeggen, maar ik kan mij vergissen, dat er wat kleur op zijn wangen is teruggekomen, al is hij nog altijd erg bleek.

Raffles stapte op het bed toe, bekeek de zwaargewonde aandachtig, knikte tevreden met het hoofd en zei:

— Ook hier is het alleen maar een kwestie van tijd. Ik zal hem nu eerst wat van dit tegenvergift geven, dan zullen wij de wond nogmaals grondig zuiveren, en het overige moeten wij overlaten aan Moeder Natuur, die nog altijd de beste heemeesteres is.

De drank werd tussen de opeengeklemd tanden gegoten, die echter al iets gemakkelijker van elkaar kwamen dan een paar uur geleden, het lichaam werd omgekeerd en uiterst zorgvuldig begon Raffles de wond te desinfecteren, als een volleerde dokter, die niets anders te doen heeft dan dit.

Nadat dit gebeurd was, werd het lichaam weer op de rug gelegd en daarop wendde Raffles zich tot Brand met de woorden:

— Wij zijn nu allebei tamelijk moe, zou ik denken, maar voor wij een welverdiende nachtrust gaan genieten, zou ik wel eens je oordeel over deze zaak willen weten.

— Wel, er is volgens mij maar één oplossing, Edward, en die hebben wij in het huis van de Portland Street al besproken: Palmer is het slachtoffer

geworden van een noodlottige vergissing, niet hij, maar een ander had vermoord moeten worden.

— Ja, daarover zijn wij het eens. Maar wie was de dader? Wat was het motief van de misdaad, waarom wilde de moordenaar Jack Perry uit de weg ruimen?

— Op die vragen kan ik je natuurlijk geen antwoord geven, Edward, zei Brand glimlachend. Wij kunnen dat niet doen, voordat wij iets naders over die Jack Perry weten.

— Je hebt gelijk, Charles, de man, die eigenlijk het slachtoffer had moeten zijn, zal waarschijnlijk wel wat meer licht in deze zaak kunnen brengen. Wij gaan uiteraard morgen zo vroeg mogelijk met het onderzoek beginnen. Wij moeten ook Perry ~~waar~~schuwen, want het is duidelijk, dat zijn leven nog steeds gevaar loopt.

— Dat spreekt vanzelf, antwoordde Brand. De moordenaar heeft natuurlijk, zo niet direkt, dan toch een paar uren later zijn vergissing waarschijnlijk gemerkt. En anders leest hij het in ieder geval in de ochtendkranten. Hij zal dus wel weer opnieuw beginnen, want een man, die zo optreedt en zijn vreselijk plan zo sluw overlegt heeft, die geeft het natuurlijk na de eerste mislukking niet op.

— Die redenering zit rond, Charles. Wie de moordenaar ook mag zijn, hij is heel slim, vastberaden en handig.

Raffles dacht even na en ging toen verder:

— Je hebt zeker onthouden, dat zij daar in de Portland Street pas een jaar Jack Perry kenden en dat hij uit Amerika was teruggekeerd?

— Ja, Edward. Vindt je dat punt belangrijk?

— Op zichzelf betekent het natuurlijk niets, maar wie weet hoe belangrijk het later zal blijken te zijn. Wat de aanslag zelf betreft, het is duidelijk, de plaats in aanmerking genomen, waar de pianist zat, dat de moordenaar in een van de chambres séparées gezeten heeft.

— Hij is daar natuurlijk alleen geweest, riep Brand uit.

— Dat is duidelijk en dat zal ons onderzoek naar zijn identiteit wel vergemakkelijken, want het ligt voor de hand, dat men zich doorgaans niet alleen in een *chambre séparée* ophoudt. De moordenaar heeft waarschijnlijk de deur naar de gang afgesloten, op zichzelf niets vreemds, hij heeft nadat het donker in de zaal was geworden, het gordijn op een kier geopend, om daar langs te kunnen schieten hij heeft wel de silhouet van de pianist gezien, die scherp afstak tegen het verlichte toneel, maar hem niet herkend, hij heeft scherp gemikt en het windpistool afgevuurd, waarvan het zwakke geluid door de muziek en het zingen overstemd werd.

— Daaruit zou dan voortvloeien, Edward, dat de man zich maar heel kort in het vertrek heeft opgehouden, riep Brand uit. Was hij er lang geweest, een kwartier, een half uur, dan had hij toch, lijkt mij, moeten zien, dat de man, die achter de piano zat, niet Jack Perry was.

— Heel juist opgemerkt, Charles. Wij kunnen zelfs verder gaan en gerust aannemen, dat de moordenaar tijdens het zingen is binnengekomen, tenminste in het vertrek, dat aan de zaal grenst. Wij zullen morgen dadelijk eens naar het Olympia Teater gaan, en trouwens ook zo snel mogelijk naar Jack Perry, de jongeman, waarvoor Grace zo moest blozen, zonder dat zij er iets aan kon doen, alleen bij het noemen van zijn naam.

Raffles rekte zich uit, stond op, keek nog eens naar de zieke en scheen aanstalten te willen maken, om naar bed te gaan.

Maar Brand hield hem op de drempel van de deur nog even staande en vroeg:

— Hoe gaat het nu eigenlijk met Bernard Palmer? Moeten wij niet direkt doorgeven, dat hij niet overleden is?

— Daarmee kunnen wij in ieder geval wachten tot de dag, waarop de begrafenis had moeten plaats vinden, antwoordde Raffles. Uiteindelijk kan ik toch op die dag pas ontdekt hebben, dat hij schijndood was. Voor die dag echter hoop ik de moordenaar gevonden te hebben en dan is alles in orde. Maar het zou jammer zijn, als de man voortijdig gewaarschuwd werd, wat natuurlijk het geval zou zijn, wanneer de pers wereldkundig maakte, dat Lord William Aberdeen een wond in het achterhoofd van de arme kerel had gevonden en dat hierdoor dus aanleiding was, om naar een moordenaar te zoeken.

— Wij kunnen dus niet in moeilijkheden komen, Edward? Bijvoorbeeld door het doen van een valse aangifte?

Raffles keek Brand verwonderd aan en zei:

— Wat drommel, ik heb helemaal geen aangifte gedaan en zeker geen valse, en ik ben ook beslist niet van plan er een te doen.

— Maar die dokters dan? De beide artsen, die de doodsoorzaak vaststelden?

— Dat interesseert mij niets, zei Raffles kortaf. Als die heren zich vergist hebben, dan is 't toch hun eigen schuld. Palmer is helemaal niet dood en als zij het tegendeel beweren dan moeten zij dat zelf weten. In ieder geval kan het mij niet schaden.

HOOFDSTUK V.

JACK PERRY

De volgende ochtend, Brand was in de kamer van de zieke blijven slapen, stond Raffles al om acht uur in het loegeervertrek om zich van de toestand van zijn patiënt op de hoogte te stellen.

— Is hij de hele nacht rustig geweest? Heeft hij helemaal geen beweging gemaakt? vroeg hij aan Brand, die zich in bed oprichtte en zich de ogen uitwreef.

— Beste Edward, als de goede jongen niet bepaald in bed is gaan dansen of met zijn kussens naar mij gegooid heeft, dan zou ik het niet hebben gemerkt, om je de waarheid te zeggen. Zodra jij je hielen gelicht had en ik tussen de lakens lag, sliep ik als een os. Je had mij trouwens zelf gezegd, dat het helemaal niet nodig zou zijn om bij Palmer te waken.

— Ik neem het je ook helemaal niet kwalijk, beste Charles, zei Raffles glimlachend. Neem je bad, kleed je vlug aan, dan gaan wij er op uit. Ik zal intussen de wond eens onderzoeken en het verband vernieuwen.

Terwijl Brand uit bed wipte en dadelijk naar de aangrenzende badkamer liep, onderzocht Raffles met de grootste aandacht zijn patiënt en bromde tevreden in zich zelf:

— Het zal wel goed aflopen, dank zij zijn sterke gestel. Misschien nog een paar dagen en dan zal hij weer bij kennis zijn en zelfs kunnen praten.

Hij maakte voorzichtig het verband

los, onderzocht de wond, gaf de zieke zijn drank in en dekte hem daarna weer toe.

Brand kwam weer binnen, nog rillend van de kou, maakte een paar gymnastische bewegingen en kleedde zich daarna aan.

— Hoe is het met hem? vroeg hij aan Raffles.

— Gaat langzaam en gestadig vooruit. Over een maand, misschien drie weken, kan hij volkomen beter zijn.

— Maar hij ligt daar nog zo stil.

— Geen wonder; de wond was erg gevaarlijk, het ruggemerg is daar ter plaatse geraakt, de verlamningsverschijnselen zullen nog wel een paar dagen aanhouden. Maar ik zal onze vriend vandaag nog inspuiten met een serum, niet lang geleden door Professor Metchnikoff uitgevonden en dat in bepaalde gevallen van verlamming een voortreffelijke uitwerking moet hebben.

De twee vrienden gingen nu naar de kleine eetzaal, waar het ontbijt al klaar gezet was door Gaston, de grijze kamerbediende van Lord Aberdeen en aten snel hun ham en eieren, een moot vis, wat geroosterd brood en een paar lepels havermost.

Henderson was al gewaarschuwd en toen de twee vrienden het huis uit kwamen, stond de grote, blauwe auto al klaar.

— Waarheen, mylord? vroeg de reus, toen Raffles bij de wagen kwam.

— Naar het Olympia Teater, James. Het portier klapte dicht, de wagen stoof weg en een half uur later stopte de auto voor het Olympia Teater.

Het was nog geen tien uur en het gebouw lag daar koud en stil, alsof het zich verveelde.

Een paar werksters waren druk bezig het terras voor de ingang te schrobben en een portier, in een donkergroene livrei, liep geeuwend heen en weer.

De cabaretzaal was natuurlijk nog gesloten en alleen het restaurant was open.

Raffles en Brand stapten uit, liepen naar de portier toe, die wel enigszins verbaasd opkeek bij het zien van de prachtige auto, die hij wel meende te herkennen en dadelijk begon Raffles met hem te ondervragen.

Hij liet dat echter voorafgaan door een muntstuk, dat een opwekkende invloed op de man in de groene livrei scheen uit te oefenen.

— Luister eens, vriend, begon Raffles. Ik heb uw hulp nodig en u zult mij verplichten, door mij naar waarheid te antwoorden op een paar vragen. Zij zullen misschien een beetje wonderlijk lijken, maar ik ben er van overtuigd, dat u beslist niet nieuwsgierig bent uitgevallen en dat mijn beweegredenen u volkomen onverschillig zijn.

De portier knikte vlug en Raffles stelde zijn eerste vraag:

— Hebt u hier 's avonds ook dienst?

— Nee, mylord, van negen uur tot zes, dan komt mijn collega, die de dienst van mij overneemt tot vier uur in de nacht.

Dat was een teleurstelling, want nu zou de man hem wel weinig belangrijks kunnen vertellen, maar niettemin gaf Raffles de moed nog niet op en ging verder:

— De cabaretzaal is op dit ogenblik natuurlijk gesloten? Zou u kans zien hem mij even te laten zien?

— Als u daar belang in stelt, mylord ik zou niet weten, waarom u de zaal niet zou kunnen zien.

— De zaak is deze, portier, ik wilde de *chambres séparées* wel eens bekijken. Daar is gisteravond iets gebeurd, voor

mij van belang, maar voor u van geen betekenis, waarover ik mij graag een oordeel zou vormen.

— Wel mylord, dan zal ik u even voorgaan, zei de portier. Ik kan mijn post gerust even verlaten, want de gerant blijft altijd tot vier uur 's nachts en komt nooit voor één uur terug om hier te lunchen.

Hij liep zijn kleine loge binnen, nam een grote sleutel van een sleutelbord, sloot de deur van de loge af en zei toen:

— Ik ben tot uw dienst, mylord.

— Dan volg ik je, maar ik zou nog eerst graag weten, wanneer de kelners terugkomen, die 's avonds en 's nachts de *chambres séparées* bedienen.

— Niet voor zes uur vanmiddag, mylord.

— Maar zijn zij dan overdag niet hier in het gebouw?

— Sommigen van hen bedienen in het restaurant, te beginnen met één uur, wanneer het druk wordt voor de lunch. Maar dat zijn de sterksten, want ik verzeker u, dat het heel wat van de mensen vergt, om van één uur 's middags tot vier uur 's nachts onafgebroken heen en weer te lopen.

— Nu, dan kom ik om één uur terug, want ik wil die kelner ook wel eens spreken die in de bewuste *chambre séparée* bediend heeft en laten wij nu maar eerst eens naar de cabaretzaal gaan.

Het drietal besteeg de monumentale trap en met de grote sleutel opende de portier een van de toegangsdeuren van de cabaretzaal.

Het was er zo donker, dat de ogen van de drie mannen even aan de duisternis moesten wennen.

Er brandde maar een enkel lampje in de buurt van het toneel, dat met zijn opgetrokken scherm een sombere indruk maakte, een soort duister hol, een gapende afgrond.

In de kleine orkestruimte stond alleen de piano, want de beide andere musici hadden hun instrumenten meegenomen.

De piano was met een grote hoes overtrokken.

Raffles volgde een van de gangpaden en ging, tot grote verwondering van de

portier, voor de piano zitten.

Hij keek Charles Brand, die hij kende als de sekretaris van Zijn Lordschap, zelfs een beetje angstig aan, alsof hij uit zijn mond wilde horen, of zijn meester volkomen bij zijn verstand was.

Maar Brand zei fluisterend en met een glimlach op zijn gezicht:

— Laat mylord maar begaan, het gaat om een weddenschap.

— Ga jij nu eens naar boven en ga achtereenvolgens de eerste drie kamers *séparées* aan de linkerkant van de zaal binnen. Overtuig je dan, of je mij goed kunt zien en ga eens na, of je kans zou zien, mij zo te raken dat een kogel rechtstandig in mijn nek zou kunnen dringen. En vraag dan meteen aan de portier of hij eens het licht aan wil doen. Beloof hem nog maar een goudstuk.

Brand zocht de portier weer op en bracht hem de vraag van zijn lordschap over.

De man verliet met hem de zaal en even later was deze helder verlicht.

De deuren van de afzonderlijke kamertjes waren niet gesloten en Brand kon er dus ongehinderd naar binnen.

Hij begon met het vertrekje, dat het dichtst bij het toneel lag en stapte daarna achtereenvolgens het tweede en derde binnen.

Tenslotte ging hij weer naar het eerste terug, trok het gordijn dicht tot op een kier na, terwijl Raffles zo over de piano ging zitten, als de avond tevoren de arme Bernard Palmer had moeten doen.

Een kwartier later stond Brand weer naast Raffles en fluisterde hem toe:

— Het eerste vertrekje is het enige, dat voor het doel geschikt zou zijn. Ook het tweede zou desnoods nog bruikbaar zijn, maar al veel minder. Iemand, die daar een kogel afschoot, zou de pianist zeker van opzij hebben getroffen, in ieder geval niet rechtstandig in de nek.

— Prachtig, Charles. Kijk nu eens, hoe ons onderzoek al dadelijk beperkt wordt. Ik zeg je, het gaat prima.

Zij gingen daarna terug en voor het gebouw gekomen, keek Raffles op zijn

horloge en zei tegen Brand:

— Wij hebben nu net de tijd om even naar Jack Perry te gaan. Zijn adres zullen wij wel bij de portier te weten kunnen komen.

Dat bleek inderdaad het geval te zijn en een paar minuten later was de auto onderweg naar Beak Street, op slechts tien minuten afstand van Soho-Square gelegen.

Maar daar wachtte de beide mannen een teleurstelling; de hospita van Perry vertelde hen, dat de jongeman geen kwartier geleden weg was gegaan, dadelijk na het lezen van de ochtendbladen.

Hij had zijn ontbijt zelfs voor de helft in de steek gelaten en was de deur uitgerend, terwijl hij nog op de trap zijn overjas aantrok.

Nu, dat was een voldoende aanwijzing voor Raffles; hoogstwaarschijnlijk had Perry in het ochtendblad gelezen van het noodlottig overlijden van zijn vriend en hij was zeker dadelijk naar zijn huis gehold, om daar het meisje op te zoeken, waar hij van hield en dat zo zwaar getroffen was.

Raffles bedacht zich geen ogenblik, maar gaf Henderson opdracht naar de Portland Street te rijden, waar de auto twintig minuten later stilstield.

Raffles belde aan, de deur sprong open en een mannenstem riep:

— Wie is daar?

— Een goede vriend, antwoordde Raffles en meteen begonnen hij en Brand de trap te beklimmen.

Op het portaal stond een jongeman, die inderdaad niet veel leek op Bernard Palmer, tenminste wat zijn gezicht betraf.

Maar Raffles moest toegeven, dat de vorm van de schouders en van het hoofd en vooral de kleur van het haar heel gemakkelijk tot een vergissing konden leiden.

— Ik heb zeker het genoegens met mijnheer Jack Perry? vroeg hij glimlachend, terwijl hij de jongeman de hand toestak. Ik ben Lord Aberdeen.

Met een kreet van verrassing greep de jongeman de hem toegestoken hand en riep uit:

— Kom binnen, mylord. U bent wel-

kom, ik weet alles wat u voor Grace, ik wil zeggen, voor miss Palmer gedaan hebt. En u ook, mijnheer, vervolgde hij tot Charles Brand, wilt u binnen komen?

Een ogenblik later stonden de beide mannen tegenover Grace Palmer, die hen vlug tegemoet was gekomen en met een blik van dankbaarheid in de mooie ogen hen de hand drukte.

Raffles keek glimlachend van de jongeman naar het meisje en begon:

— Was u niet ziek, mijnheer Perry? U ziet er nog erg bleek uit. Hebt u er wel verstandig aan gedaan met nu al uit huis te gaan?

— Ik weet niet of het verstandig was, mylord, maar ik las vanochtend over het vreselijk ongeluk en toen ben ik dadelijk hierheen gegaan, want Bernard was een hele goede vriend van mij...

— Zoals Grace een goede vriendin is, merkte Raffles op. Ik kan mij heel goed voorstellen, wat uw gedachtengang is geweest.

— Ik hoef u niet te zeggen, mylord, hoe dolblij ik was, toen ik uit de mond van miss Palmer hoorde, dat mijn vriend niet dood was.

— Hoe heeft hij de nacht doorgebracht, mylord? vroeg Grace.

— Zo goed als het maar kon, miss. Hij is nog steeds niet bij kennis, maar de hartslag neemt geleidelijk toe en de doodskleur is al verdwenen. Ik hoop, dat hij in staat zal zijn, overmorgen weer een paar woorden te zeggen.

Hij wendde zich nu tot de jonge pianist en zei:

— Eerlijk gezegd, zocht ik u, mijnheer Perry. Ik zou u graag een paar vragen willen stellen, in verband met de moordaanslag op uw vriend.

— Daar wil ik graag op antwoorden, mylord, antwoordde Perry. Grace heeft mij net alles verteld wat zij wist en u kunt zich wel voorstellen, dat het mij niet weinig ongerust gemaakt heeft, dat het eigenlijk op mij gemunt was en dat ik eigenlijk als slachtoffer had moeten vallen door die aanslag.

— Dat kan ik mij levendig voorstellen, antwoordde Raffles. Welnu dan, ik begin met u dezelfde vraag te stellen, die ik gisteren aan de zuster van uw

vriend stelde: hebt u persoonlijke vijanden?

Perry schudde ontkennend het hoofd en antwoordde:

— Natuurlijk zijn er wel mensen, die mij niet graag mogen, maar ik geloof werkelijk niet, dat ik vijanden heb en zeker geen, die mij zo haten, dat zij mij zouden willen vermoorden.

— Men heeft mij verteld, mijnheer Perry, dat u geruime tijd in Amerika gewoond hebt en daar pas een jaar geleden vandaan bent gekomen.

— Dat is ook zo, mylord!

— Hoe lang bent u daar ongeveer geweest?

— Een jaar of acht.

— Alleen?

— Alleen!

— Ik schat u op een jaar of vijftientwintig, u moet dus al op uw zeventiende jaar vertrokken zijn.

— Zo is het ook, mylord!

Raffles vroeg niet direkt verder. Er was iets in de stem van de jongeman, dat hem sterk opviel.

Het was alsof de jonge pianist met tegenzin antwoordde op de vragen, die hem gesteld werden. Maar Raffles was er de man niet naar om de zaak zo vlug te laten zitten.

En dus ging hij verder.

— U hebt daarginds uw brood verdiend met pianospelen, nietwaar?

— Ja, mylord.

— Er is hier in ditzelfde huis met bijzonder veel lof gesproken over uw talent. Men acht u zelfs in staat als solist op concerten op te treden. Is het onbescheiden, als ik vraag, waarom u dat nooit gedaan hebt?

Perry klemde de lippen op elkaar en hij scheen te aarzelen met zijn antwoord.

Toen kwam het langzaam:

— Ik trad liever niet in het openbaar op, mylord. En de reden daarvoor, zou ik liever voor mij houden.

— Daar hebt gij natuurlijk het volste recht toe, mijnheer Perry, maar ik zou er u toch op willen wijzen, dat dit stilzwijgen het onderzoek naar de moordenaar wel eens zou kunnen doen doodlopen.

Tot zijn verwondering keek Jack Perry Grace Palmer schuw aan en antwoordde toen:

— Als u het beslist moet weten, mylord, dan zal ik het u vertellen. Maar het kost mij moeite, want dan zal het blijken, dat ik... gelogen heb.

— Wat zeg je daar, Jack? riep Grace uit, terwijl zij van verbazing de kleine handen ineensloeg en met een angstig gezichtje naar hem toe kwam. Jij gelogen? Dat is niet waar! Dat kan onmogelijk.

— En toch is het zo, meisje, antwoordde Jack met een droeve glimlach. Maar zo erg is het misschien ook weer niet; ik heb alleen maar mijn ware naam verzwegen, en ik had gehoopt en ook liever gewild dat ik hem jou nooit zou hoeven te noemen.

Allen keken hem verbaasd aan en in de diepe stilte, die nu volgde, klonken de woorden:

— Mijn naam is niet Jack Perry, ik ben de vijfde hertog van Bedford.

HOOFDSTUK VI.

DE MAN VAN DE CHAMBRES SEPARÉES

Er gingen heel wat sekonden voorbij, vóór iemand iets zei op deze verrassende en zeker door niemand verwachte mededeling.

De eerste, die sprak, was Grace Palmer.

Zij legde de hand op de schouder van de jongeman, keek hem diep in de ogen en zei afkeurend:

— Had je dat voor mij mogen verzwijgen, Jack? Want zo zal ik je altijd blijven noemen. Wij hoeven er nu toch geen geheim meer van te maken, Lord Aberdeen zal wel begrepen hebben, dat wij van elkaar houden.

— Het had eigenlijk nooit bekend moeten worden, meisje, zei Jack, terwijl hij Grace liefkozend over het haar streek. Ik zal kort zijn, het is een treurige geschiedenis. Acht jaar geleden woonde ik nog op het prachtige kasteel van mijn vader bij Bedford. Ik was gelukkig, ik genoot van mijn jeugd en ik voorzag toen niet, dat het noodlot mij parten zou gaan spelen.

Hij zuchtte even, staarde in gedachten voor zich uit en ging toen verder:

— Ik kan niet alles in bijzonderheden vertellen. Misschien was ik wat lichtzinnig in die tijd. Er werd destijds nog al eens hazard gespeeld op het kasteel en ik deed altijd mee. Op een avond verloor één van onze vrienden, die niet ver weg woonde, heel veel geld. Ik daar-entegen won onwaarschijnlijk veel. En toen, toen gebeurde er iets vreselijks.

De man zei, dat ik vals gespeeld had, zij grepen mij vast en een ander haalde een paar gemerkte kaarten uit mijn zak. Mijn vader kwam er juist aan en er volgde een vreselijk toneel.

De jongeman had zich op een stoel laten vallen en had de handen voor zijn gezicht geslagen.

Toen hij ze weer liet zakken, waren zijn trekken verwrongen en zijn stem had een schorre klank, toen hij verder ging:

— In het bijzijn van al die mensen, edelmannen, zoals wij, joeg hij mij weg. En ik, ik was te trots om mij te willen verdedigen, er vielen harde woorden en diezelfde nacht nog verliet ik het huis, zonder zelfs van mijn lieve moeder afscheid genomen te hebben; mijn vader had haar in haar kamer opgesloten. Hij was een edelman van de oude stempel en voor wat ik gedaan had, was volgens hem geen vergiffenis. Ik ging naar Amerika; ik kwam daar straatarm aan, maar ik heb er mij doorgeslagen en een jaar geleden trok het heimwee mij hier onweerstaanbaar naar toe.

— Ik meen mij iets van die zaak te herinneren, graaf, zei Raffles. Ik woonde destijds niet ver van Bedford af. Wilt u mij eens zeggen, of u nadien nooit vermoed hebt, wie u die ellendige streek heeft geleverd?

— Ik heb er vaak over nagedacht, mylord, antwoordde de jonge graaf, maar de man, die mij zo vreselijk bedro-

gen heeft, moet toen wel goed toneel hebben gespeeld, want hoe ik ook zocht in mijn herinnering, ik kon mij niemand te binnen roepen, die in staat zou zijn, mij dit aan te doen, alleen uit vijandschap.

— U bent toch de enige zoon van uw vader?

— Ja.

— Als u onterfd wordt, tenminste wat betreft het grootste gedeelte van de bezittingen, wie treedt dan in uw plaats?

— Mijn neef, Henry Greenwood, antwoordde Jack zonder aarzelen.

— Was die aanwezig op de noodlottige avond?

— Ja hij zat zelfs aan ons speeltafeltje, antwoordde Jack; plotseling sprong hij op en werd vuurrood en daarna doodsbлек.

— Mijn hemel, mylord, welke vermoedens hebt u daar opgewekt bij mij door die paar vragen. Ik zie nu alles weer zoals het was. Hij draaide voortdurend om mij heen, die avond en sprak een paar keer afzonderlijk met Richard Hickory.

— Wie was dat?

— Dat was de man, van wie ik zoveel won!

— Welk spel werd er gespeeld?

— Wij whistten.

— Het was dus geen hazardspel en die Hickory kan heel goed met opzet verloren hebben?

— Natuurlijk. En nu schiet het mij te binnen, dat wij ons al verwonderden, hoe hij zo verbazend onhandig kon spelen en toch stond hij bekend als een van de beste kaartspelers uit de omgeving.

— Zo, zo, dat is allemaal heel raar, vindt u dat ook niet? En vertel mij nu eens, is het mogelijk, dat uw terugkeer bekend is geworden?

— Het lijkt mij niet uitgesloten, mylord, dat oude vrienden mij gezien hebben. Ik herinner mij nu ook, dat ik een paar maanden geleden hier in Londen een paar oude clubvrienden ben tegengekomen. Zij zagen mij, daar durf ik op zweren, maar zij keken snel opzij en deden alsof zij mij niet herkenden. Het is

natuurlijk heel goed mogelijk dat die lui m'n terugkomst aan anderen hebben doorverteld.

— Aan uw neef, bijvoorbeeld?

— Ja, ook aan mijn neef, antwoordde Jack langzaam.

— Geef mij eens een beschrijving van die jongeman.

— Hij is lang, tamelijk mager, met een gladgeschoren gezicht en dun, rossig haar, dat toen al aan het uitvallen was, het is dus heel goed mogelijk, dat hij nu al helemaal kaal is. Hij heeft lichtgrijze ogen, die een beetje dicht bij elkaar staan en aan zijn gezicht een zonderlinge loense uitdrukking geven. Zijn neus is groot, zijn lippen zijn dun en bloedeloos. Zijn oren zijn ook niet van de kleinste en staan tamelijk ver van het hoofd af en mij is altijd zijn lange dunne hals met de sterk vooruitstekende adamsappel opgevallen.

— Uw beschrijving is bijzonder duidelijk, graaf! zei Raffles. U zult het mij niet kwalijk nemen, dat ik u bij de titel aanspreek, die u toekomt, want voor mij hebt u die niet verloren door wat er gebeurd is. Het spreekt vanzelf, dat ik geen sekonde aan uw onschuld twijfel.

— Ik dank u, mylord, riep Jack dankbaar uit. Maar zeg mij nu, waarom u mij dit alles gevraagd hebt.

— Dat zult u gauw genoeg horen. Hebt u nu misschien tijd en gelegenheid mijnheer Brand om mij even naar het Olympia Teater te vergezellen?

Jack keek op zijn horloge en antwoordde toen:

— Ik heb nog twee dagen vrij, mylord, en om de waarheid te zeggen, voel ik mij nog erg slap. Ik was eigenlijk van plan met Grace haar moeder weg te brengen naar het sanatorium, dat u haar zou opgeven, maar natuurlijk ben ik dadelijk tot uw dienst.

— Ik heb een auto bij de hand en de moeder van Grace wordt pas vanmiddag gehaald. Daarover hoeft u zich geen zorg te maken!

Daarna ging hij verder:

— En als dit alles achter de rug is, graaf, dan zullen wij eens een hartig woordje met uw vader gaan praten.

Nee, val mij niet in de rede, of probeer mij niet tot andere gedachten te brengen. U bent trots en wilt natuurlijk niet de eerste zijn, maar die overweging, kan voor mij niet gelden. Ik sta als een vreemde tegenover de zaak en u kunt mij niet tegenhouden, om deze zaak even voor te stellen. Ik vermoed hier een gemeen complot, waarin ook die Richard Hickory betrokken is, van wie ik destijds al niet veel goeds hoorde en ik zal niet rusten voor ik de samen-zweerders aan de kaak heb gesteld. Een kleed u nu gauw aan en ga mee.

Jack greep jas en hoed en liep naar Grace toe.

Als gehoor gevend aan dezelfde ingeving, toonden Raffles en Brand plotse-ling de grootste belangstelling voor de franje van het gordijn.

Daardoor kwam het ook misschien, dat zij de kus niet hoorden, die de jongelui tersluiks en zo zachtjes moge-lijk elkaar gaven.

— Ik sta tot uw beschikking, mylord, liet de stem van de jonge graaf zich weer horen.

— Wij nemen uw vriend mee, miss Grace, zei Raffles, terwijl hij het meis-je een hand gaf, maar wij beloven u, dat wij hem gauw terug zullen brengen.

De drie mannen namen nu afscheid, daalden de trap af en bereikten de voor-deur.

Jack wilde deze al hoffelijk voor de beide bezoekers open maken, toen Raf-fles hem tegenhield met de woorden:

— Een ogenblik. Laat mij dat liever doen.

— Waarom mylord? vroeg Jack ver-wonderd.

— Ik wil liever eerst eens even bui-ten poolshoogte nemen.

— Waarom dan?

— Kijken naar een lange man met rossig haar, dat er misschien niet meer is, lichtgrijze ogen en een lange nek.

— Wat? riep Jack verschrikt uit. U gelooft dus, u vermoedt, dat die ellen-deling het nog altijd op mij voorzien heeft? U denkt dat hij mij nog meer wil aandoen dan hij acht jaar geleden al gedaan heeft, want daar ben ik nu zeker van.

— Wel, beste graaf, hij heeft u giste-ren een vergiftigde kogel in de hersens willen schieten, antwoordde Raffles koeltjes.

De jongeman moest steun zoeken te-gen de muur, zo hadden deze woorden hem aangegrepen. Hij staarde Raffles met grote ogen aan en barstte toen los:

— Wilt u zeggen, dat hij de man was, die gisteravond in het Olympia Teater mijn arme vriend Bernard zo zwaar ge-wond heeft?

— In de veronderstelling dat u het was, graaf. Ja, daar ben ik vast van overtuigd, antwoordde Raffles. U zult zeggen, dat is alleen maar een vermoeden, maar ik herhaal, wat ik net zei. Al-les wijst op uw neef. U staat hem in de weg. Hij dacht, dat hij u voorgoed van het toneel had laten verdwijnen. U bent een jaar geleden teruggekomen en een paar maanden geleden is hem dat ver-teld door de mensen, die u gezien heb-ben. Ik geloof niet, dat ik het mis heb als ik zeg, dat hij niet wil leven in de voortdurende vrees, dat er misschien nog een verzoening tot stand zou kun-nen worden gebracht tussen u en uw vader.

— Dat is vreselijk, mylord, zuchtte Jack vol afschuw.

— Ja, ik zal niet zeggen, dat het bij-zonder menslievend is, zei Raffles sar-castisch.

Hij had de deur open gemaakt, keek aandachtig naar buiten, links en rechts en wenkte toen de anderen hem naar de wachtende auto te volgen.

— De weg is veilig, zei hij. Maar ik zou u wel de dringende raad willen ge-ven, op te letten, tot wij die schurk in handen hebben. Ik geloof, dat wij hier te doen hebben met een man, die tot al-les in staat is, als hij zijn belangen be-dreigd ziet. Apropos, is uw neef soms lang in Indië geweest?

— Ik geloof, dat hij er een jaar of vier gewoond heeft.

— Zo, zo, is hij zolang daar geweest, zei Raffles. En van die gelegenheid heeft hij toen maar meteen gebruik ge-maakt, zich de kennis der inheemse vergiften eigen te maken.

De portier stond alweer op zijn post en zei, zodra Raffles was uitgestapt en in het bereik van zijn stem was:

— Als mylord de kelners soms wil ondervragen, er zijn er net drie binnen.

— Een goede raad, portier, en die wel een geldstuk waard is, zei Raffles terwijl hij een munt in de handpalm van de verheugde portier liet vallen.

Een ogenblik later stonden de drie mannen tegenover de gerant, die niet weinig verbaasd was, Zijn Lordschap zo vroeg in zijn inrichting te ontmoeten.

Hij werd met een paar woorden op de hoogte gesteld en de kelners werden gehaald.

Het toeval wilde, dat er juist één bij was, die de avond tevoren had bediend op de gaanderij, waarop de chambres séparées uitkwamen en wel in de eerste zes, links van het toneel af te rekenen.

Raffles nam de man dadelijk terzijde en vroeg hem, terwijl een geldstuk de tong van de gerokte heer een beetje moest losmaken:

— U kunt zich zeker wel herinneren, hoe de heer er uitzag, die gisteravond omstreeks negen uur in de eerste kamer, van het toneel af gerekend, zat en daar niet langer dan een half uur of nog korter is gebleven.

De kelner dacht maar even na en antwoordde toen:

— Jazeker, mylord. Het was een lan-

ge heer met een smal gezicht en lichtgrijze ogen. Hij droeg een lange, zwarte baard...

— Iets dergelijks dacht ik al, bromde Raffles in zich zelf.

En daarop ging hij hardop verder, terwijl hij zich opnieuw tot de kelner wendde:

— Heeft die man nog iets tegen u gezegd?

— Hij verklaarde, dat hij een dame verwachtte en dat ik hem maar vast een fles champagne moest brengen. Toen hij echter vertrok, vond ik die fles nog bijna helemaal vol. Hij had er alleen het glas uitgedronken, dat ik voor hem had ingeschonken. Hij is hier ongeveer vijftientig minuten geweest en toen vertrok hij weer met de verklaring, dat hij niet langer wilde wachten en dat zijn dame hem waarschijnlijk voor de gek had gehouden.

— Bent u in die tussentijd nog binnen geweest?

— Dat kon ik niet, hij had de deur op slot gedaan.

Raffles keek Jack, die aandachtig had geluisterd, veelbetekenend aan en zei fluisterend:

— Er valt nu niet meer aan te twijfelen, lijkt u niet? Het staat als een paal boven water, dat uw neef de dader is en wij hebben nog maar één ding te doen, hem te pakken krijgen.

HOOFDSTUK VII

ONTMASKERING

Het was nu ongeveer half twee en daar dit onderzoek het drietal hongerig had gemaakt, besloot men in de zaal zelf de lunch te gebruiken.

En terwijl zij zich te goed deden aan een uitstekend bereide schotel, vroeg Raffles:

— Kent u het adres van uw neef?

— Nee, mylord, maar ik weet wel, waar zijn boezemvriend, Richard Hickory, woont.

— Dan zullen wij maar eens beginnen met daarheen te gaan, misschien is hij daar wel, vond Raffles, en anders moet die man ons zijn adres maar geven.

— Maar als hij weigert, mylord?

— O, hij zal wel verstandiger zijn! zei Raffles schouderophalend.

Na de lunch stonden de drie mannen op om de auto op te zoeken, die Henderson, die eveneens geluncht had, weer had voorgereiden.

Jack noemde hem het adres van Hickory en Raffles voegde hier aan toe:

— Stop maar een meter of vijftig

voor het huis, James; het is niet nodig, dat de auto gezien wordt.

En daarop stapten allen in en de auto reed snel naar een brede straat in het noorden van de stad.

Henderson volgde de straatnummers en bracht de auto tot stilstand.

Maar de wagen stond nog nauwelijks geheel en al stil, of Jack greep Raffles onwillekeurig bij de arm en zei:

— Daar komt Greenwood juist het huis van Hickory uit. Kijk, hij stapt in de kleine auto, die voor de deur staat te wachten.

De jongeman had goed gezien, een heer van meer dan middelmatige lengte, met een smal, volkomen glad geschoren gezicht, was uit een groot deftig huis gekomen en was nu achter het stuur van een tweepersoons auto gestapt.

Raffles had onmiddellijk zijn besluit genomen.

— Volg die auto, James, beval hij, na het portierraampje te hebben opengedraaid, maar zorg, dat de chauffeur ons niet in de gaten krijgt.

De kleine auto stoof weg, maar de wagen van Raffles was ook snel en Henderson zorgde er wel voor, dat de afstand tussen de beide wagens niet kleiner werd.

De rit duurde nauwelijks tien minuten, want toen stopte de tweepersoons-auto, Henri Greenwood stapte uit en ging het huis binnen.

— Komt mee, vrienden, zei Raffles.

Hij gaf zelf het voorbeeld en holde naar het huis zo snel als het maar ging.

De deur was al weer dicht maar Raffles beide aan en even later werd zij geopend door een huisknecht.

— Wij zouden graag even uw meester willen spreken, vriend, zei Raffles, en inmiddels had hij een afwijzing onmogelijk gemaakt, door naar binnen te stappen, gevolgd door Brand en Jack.

— Ik zal vragen, of mijnheer u ontvangen kan! Uw naam?

— Lord William Aberdeen. Zeg, dat ik mijnheer kom spreken over... een maskerade.

De bediende keek Raffles verwonderd aan, maar hij ging toch de trap op om het bezoek aan te kondigen.

Raffles had de beide anderen een snelle wenk gegeven en zij volgden nu de bediende op de voet.

Deze stond stil voor een deur op de eerste verdieping en klopte aan.

Hij was al begonnen te spreken, toen Raffles hem gewoon opzij schoof, de deur opende en naar binnen ging, terwijl Brand en Jack tegelijk met hem binnendrongen.

Bij een heel groot schrijfbureau, met de rug naar de deur, stond Henry Greenwood, bezig met het lezen van de adressen van een aantal brieven.

Hij keerde nu met een ongeduldig gebaar het hoofd om en riep:

— Voor de duivel, James, waarom blijf je midden in je zin steken? Wat wil...

Hij maakte echter de zin niet af, maar bleef starend naar Jack kijken, alsof hij 'n spook zag.

Toen was hij met een schreeuw van

woede bij zijn bureau en rukte een la open.

Maar voor hij de revolver had kunnen grijpen, die daarin lag, was Raffles razendsnel naast hem en greep zijn beide armen als in een ijzeren schroef, trok hem van het bureau weg en smeed hem onzacht in een leunstoel.

— Blijf daar zitten en verroer u niet, of u zult er spijt van krijgen, zei hij. Mijnheer Brand, wilt u dadelijk de dichtstbijzijnde politiepost opbellen. Zij moeten een tweetal rechercheurs sturen met een paar agenten.

Maar nu kwam de bediende, die versuft van verbazing op de drempel was blijven staan, de kamer binnen en riep verontwaardigd:

— Wat heeft dat alles te betekenen, heren? Schaamt u zich niet?

— Wij schamen ons helemaal niet, vriend! Integendeel, wij hebben ons nog nooit zo trots gevoeld, antwoordde Raffles. Ben je al lang in dienst bij deze man?

— Bijna een vol jaar, mijnheer!

— Wel, dan heb je een vol jaar gediend bij de grootste schurk, die hier in Londen op twee benen rondloopt! antwoordde Raffles lakoniek. En verdwijnt nu. Maar blijf dicht in de buurt, want de politie zal je nog nodig hebben.

Bleek en totaal overstuurt verliet de bediende het vertrek om aan zijn collega, de butler, te vertellen, wat hem overkomen was.

Brand had al getelefoneerd, terwijl Henry Greenwood doodsbleek en stom in zijn stoel was blijven zitten, scherp bewaakt door Raffles, die hem geen ogenblik uit het oog verloor.

Het duurde tien minuten, voor de politie kwam opdagen en in al die tijd werd er niets gezegd.

Twee detektives kwamen binnen, terwijl twee agenten op de gang bleven wachten.

Eén van de politiemensen, die Lord Aberdeen heel goed van uiterlijk kende, liep op hem toe en vroeg verwonderd:

— Hebt u laten opbellen, mylord?

Wat is hier te doen?

— Ik verzoek u die man daar te arresteren, ik beschuldig hem van poging tot moord op... de pianist van het Olympia Teater.

— Bernard Palmer? riep de detektive ongelovig.

— Hij is het slachtoffer geworden, mijnheer, maar voor deze jongeman was het bedoeld. Breng hem weg op mijn verantwoording, maar zoek hier eerst eens naar een valse, zwarte baard. Kijk maar eens in dat rookkastje, daar aan de muur, dat ziet er mij een beetje verdacht uit.

De detektive ging naar het kastje toe, opende het deurtje en het eerste wat hij ontmoette, was een voortreffelijk nagemaakte, zwarte baard met een snor eraan.

— U ziet wel, dat ik het niet zover mis had, ging Raffles droogjes verder. U hebt nu nog alleen de kelner te ondervragen, die de eerste zes chambres séparées aan de linkerkant van het tooneel in het Olympia Teater bedient, en dan zullen ook de bedienden hier in huis u wel een en ander kunnen vertellen over de uren, waarop hun meester afwezig was. O ja, dat vergat ik nog, u moet ook eens naar een luchtpistool zoeken.

De beide detektives begonnen met de grootste ijver het hele huis te doorzoeken, terwijl Greenwood Raffles met een blik van machteloze woede aankeek, stevig bewaakt door de beide agenten, die op een wenk van de detektives waren binnengekomen.

Een kwartier later was het windpistool gevonden in een kast op de zolder, waar allerlei oude rommel werd bewaard.

Toen de detektives met het wapen binnenkwamen, drukte hun gezicht de grootste verbazing uit.

— Wilt u zeggen, mylord, dat deze man de jonge Palmer heeft gedood met behulp van dit ding?

— Ja, hij gebruikte een vergiftigd pluimpje, antwoordde Raffles kortaf. Laat ik u trouwens zeggen, dat Bernard Palmer niet dood is, maar in mijn huis wordt verpleegd en dat hij over drie da-

gen in staat zal zijn, eveneens te getuigen.

De bewijzen voor de schuld van Greenwood waren nu echter zo overweldigend, dat zij geen ogenblik meer aarzelden hem mee te nemen.

Geboeid werd de schurk naar de taxi gebracht, waarmee de politiemannen waren gekomen.

Jack Perry was onder de indruk, dat hij al die tijd niet in staat was geweest, een enkel woord uit te brengen.

Maar nu liep hij op Raffles toe, greep zijn hand en riep uit:

— Dat hebben wij allemaal aan u te danken, mylord.

— Wij zijn nog niet, waar wij wezen moeten, graaf, zei Raffles glimlachend. Wat ik gedaan heb, had werkelijk niet veel om het lijf. Maar nu gauw naar Richard Hickory, hij moet opbiechten, wat er acht jaar geleden gebeurd is. Ik zal hem wel dwingen. Maar daarbij bent u niet nodig, beste graaf. Apropos, uw ouders wonen toch nog altijd in Bedford?

— Nog altijd, mylord, antwoordde Jack met bevende stem.

— Dan hoop ik u al vanavond goed bericht te kunnen brengen. En met Brand snel.

Een half uur later was Raffles in het bezit van een geschreven bekentenis van Hickory, waarin deze verklaarde, dat hij acht jaren geleden met zijn vriend Greenwood een complot op touw had gezet, om de jonge graaf Bedford onmogelijk te maken, zodat Greenwood zijn plaats zou kunnen innemen als erfgenaam van de uitgestrekte landgoederen en het grote familiefortuin.

En nog geen half uur later was dit heerschap gepakt en gezakt op weg naar Portsmouth, om zich daar in te schepen op een boot naar Amerika.

Raffles echter ging met de bekentenis op stap naar Bedford en op het grafelijk kasteel had hij een langdurig onderhoud met de oude graaf, dat tot zijn volkomen tevredenheid eindigde.

Want diezelfde avond kon hij het volgende telegram verzenden aan de dolgelukkige Jack:

Waarde graaf,

Uw ouders verwachten u met ongeduld. Kom met de eerste de beste gelegenheid hierheen. Maar breng het meisje mee, waaraan gij uw hart verpand hebt. Want ik heb uw ouders onder ogen gebracht, dat zij u werkelijk wel een vergoeding schuldig waren en zij zullen er nu beslist geen bezwaar tegen hebben, als u hun als

schoondochter 'n meisje voorstelt, dat als wapen geen Klimmende Leeuw, geen Stier, geen Zwaan in haar schild voert, maar een blanke Lelie, het toonbeeld van liefde en zuiverheid. En dat is per slot van rekening toch meer waard, dan alle dieren uit de Heraldiek bij elkaar.

Uw toegenegen William Aberdeen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

DE ONTVOERDE FILMSTER

11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedomann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kostten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: «Serie C». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden «Oorlogserie C». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1e termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L.L.

NAAM :

ADRES :